

Ensemble Allegria er fullvoksne i sin musisering, sin unge alder til tross.

Suverene i frasparket

KLASSISK

Ståle Wikshåland
swi@dagbladet.no

Ensemble Allegria overrasker ikke lenger. Alene det er overraskende nok!

De er Norges suverent mest spennende kammerorkester blant den yngre garde (musikernes gjennomsnittsalder er fortsatt 25 år). Og med sin siste utgivelse på Lawo, «Volt 22», holder de nivå, ja, legger innimellom noen alen til sin musikalsk allerede fullvoksne størrelse. Det er ikke på noen måte selvsagt, når vi snakker om musisering på dette nivået.

Det er vanskelig å peke på ett særtrakk, for Allegria kjører aldri stødig fram i samme spor. Likevel er det en tetthet i klangen og en voldsom energi i uttrykket som vi kjenner igjen, nesten uansett hva de setter på programmet.

DENNE GANGEN gjelder det Bartók. Haydn og Sjostakovitsj.

De åpner med det mest tradisjonelle, Bartóks «Divertimento», og spiller med en gang temperaturen opp i verket som er heller konvensjonelt fra Bartóks egen hånd.

Så er det duket for Haydns Cellokonsert i C. Frida Frederikke Waaler Wærvågen er solist, og det er hun i særklasse. Sammen med ensemblet får hun fram en munterhet i musiseringen, som legger en grunnstemning for Haydns utsøkte toneganger, formmessig helt suverene.

Og så avslutter de med et av Sjostakovitsj mest inntrengende

IAKSJON: Ensemble Allegria med Frida Wærvågen på cello under framføringen av Haydns Cellokonsert i C. Foto: Sigrid Bjorbekkmo

stykker, Strykekvartett nr. 8 som i Barshais bearbeidelse er blitt til KammerSymfoni op. 110 A.

Selv synes jeg dette er et av Sjostakovitsj mest vellykkede verker. Alle musikalske spillinger og grimaser er lagt til side, lidelsens uttrykk får komme uforstilt til uttrykk.

Og det strømmes fritt og nærgående, i hendene på Ensemble Allegria.

GIULIANO CARMIGNOLA og Venice Baroque Orchestra er ikke av det slaget du møter i kanalbyen, innpåsiltne, men ubehjelpelige både når det gjelder kostymer og musikalitet. Heller ikke inntar de noen stilisert rockepositur, å la Il Giardino Armonico.

Men de spiller Vivaldi rett fram og suverent, og også Locatelli og Bach, som virkeliggjøringen av drømmen om en ny normalstandard for Vivaldi-fortolkning. Det er et felt som har gjennomløpt en fortolkningsmessig revolusjon de siste tretti åra. Det

har det sannelig vært verd.

Ensemble Ernst hører til våre beste spesialensembler for den nyeste kunstmusikken. Nå er de ute med Ørjan Matre, Arne Nordheim og Salvatore Sciarrino på Lawo.

Ørjan Matre er representert med to stykker, «Atem» og «But I Must Have Said This Before». Vi gjenkjenner den instrumentale sikkerheten til en av våre fineste orkesterkomponister, men undertiden er det som om mestringen av håndverket er tilfredsstillende nok for ham.

De spiller også Arne Nordheims «Tenebrae». Det er skrevet som en cellokonsert. Ensemble Ernst gjør det med bratsj på solistplass, og tynner ut det mørke og dystre klangspektret i originalen. Det gjør de fint, med Ellen Nisbeth på bratsj, men selv synes jeg ikke denne utgaven vinner seg en millimeter i forhold til originalen for cello.

AVSLUTNINGEN tar Salvatore Sciarrino seg av, med to satser fra

et Divertimento. Det er bemerkelsesverdig musikk, gestisk så gjennomarbeidet at det er en fryd, hele tida spilt ut mot stillheten slik at avfraseringene får rom til å klinge ut i, og hver ny

frase blir en ny start som helt spontant trekker oppmerksomheten til seg.

Det er kanskje ikke så mange toner, men de som er framstår som en sann overflod.

Ensemble Allegria

«Volt 22»
(Lawo)

I full blomst.

Giuliano Carmignola

«The Sony Recordings»
(7 cd)

Vivaldi av luksusklassen.

Ensemble Ernst

«BUT» (Ørjan Matre, Arne Nordheim, Salvatore Sciarrino)
(Lawo)

Instrumental presisjon.

Spiller seriemorder i ny film

En beryktet seriemorders liv blir film med Leonardo DiCaprio i hovedrollen.

FILM

Tekst: **Matias Ytterstad**
may@dagbladet.no

Stjerneduoene Leonardo DiCaprio og Martin Scorsese har gjentatte ganger vist at kjemien stemmer godt dem imellom. De har allerede samarbeidet om storfilmer som «Gangs of New York», «The Aviator», «The Departed», «Shutter Island» og «The Wolf of Wall Street», og det er nå klart at de har et nytt prosjekt på trappene.

Livet til den notoriske seriemorderen HH Holmes skal nemlig vises på det store lerretet, og igjen er det den dynamiske duoen som skal skape filmmagi, skriver Deadline.

Uvisst antall

Mannen som for ettertida har blitt kjent som drapsmannen HH Holmes ble født som Herman Webster Mudgett i New Hampshire i 1861. Han flytta senere til Chicago. Det er uvisst hvor mange han tok livet av, men rapportene varierer fra 27 til om lag 200 ofre.

Holmes' residens i Chicago, der drapene foregikk, kalles i dag «drapsslottet».

Han ble tatt som følge av en forsikringsvindell, og

ble seinere tiltalt for drapene. Han ble henrettet i 1996.

Basert på bok

Historien om Holmes er gjentatte ganger blitt gjenfortalt, blant annet i boka «The Devil in the White City: Murder, Magic and Madness at the Fair That Changed America», skrevet av Erik Larson og publisert i 2003.

Det er denne boka filmmanuset til den nye filmen er basert på. Deadline skriver at DiCaprio har hatt ønsket om å gjøre denne filmen helt siden 2010.

Det er Paramountstudioet som skal stå bak produksjonen.

Det er ikke kjent når filmen vil være ferdig.

SERIEORDER: Leonardo DiCaprio skal spille seriemorderen HH Holmes i ny film. Foto: NTB Scanpix

KANTRET: Tali Lennox og Ian Jones. Foto: NTB Scanpix

Bekreftet død

Kjæresten til Annie Lennox' datter er bekreftet død.

Mannen som ble funnet i Hudson-elva i New York i går er identifisert som Ian Jones. Han er kjæresten til Tali Lennox, datter av den skotske musikeren Annie Lennox.

– Det er ingen tegn til at det har skjedd noe kriminelt, melder politiet i New York.

Paret havnet lørdag i en kajakulykke på Hudson-elva, og skal ha kantret – noe som førte til at begge havnet i vannet.